

Een ontaarde pigmentvlek. Uitzaaiingen, nog eens uitzaaiingen. Marcs prognose was drie jaar geleden zo somber dat hij de raad kreeg te genieten van elke dag die hem nog restte. Na zijn laatste operatie bleef de kanker echter weg. 'Mijn oncoloog noemt mij een speciaal geval', lacht Marc (42).

DOOR HET OOG VAN DE NAALD

Zijn schoonbroer maakte hem in 2006 attent op een pigmentvlek op zijn rechterarm. De vlek had een staartje gekregen. En ze bloedde af en toe. Toen de huisarts ze weghaalde, bleek het om een diep genesteld melanoom te gaan. 'Nadat het letsel breder was weggesneden, bleken de randen echter niet aangetast. Dat stelde ons gerust', vertelt Marc. Toen hij twee jaar later aldoor moe was, bracht hij dat dan ook niet in verband met het bewuste vlekje. Tot hij een bult onder zijn rechteroksel ontdekte 'zo groot als een halve tennisbal.' Het verdicht: uitzaaiingen naar een lymfeklier en onder het sleutelbeen.

In het UZA onderging hij een operatie en bestraling. Daarop volgde een kuur met interferon, een middel dat zijn

afweersysteem moest helpen de tumor te verslaan. Marc: 'De nevenwerkingen waren vreselijk. Diarree, misselijkheid, koorts ... Een jaar lang kwam ik amper mijn bed uit. Toch sloeg ik niet één inspuiting over.' Zijn haar kleurde van blond over rood tot grijs en hij viel 16 kilo af. Maar helaas: na dat jaar waren er weer uitzaaiingen in zijn dunne darm en rechterbilspier.

Enige kans

Op dat moment zag het er erg somber uit. 'De chirurg twijfelde sterk aan de zin van een tweede operatie. De kanker zou volgens hem blijven terugkeren', zegt vriendin Debbie. Op aandringen van zijn oncoloog prof. Specenier werd Marc toch geopereerd. Omdat het zijn enige kans was en omdat hij zonder

operatie last zou krijgen van zijn darm. Drie maanden later was er op de PET-scan geen kankercel meer te zien. Nog eens drie maanden later ook niet, en vandaag is Marc nog altijd kankervrij. 'Mijn oncoloog begrijpt het zelf niet', lacht hij.

Soms vraagt hij zich af waarom net hij huidkanker kreeg. 'Ik heb een bleke huid, maar heb nooit echt de zon opgezocht. Wel heb ik altijd keihard gewerkt in mijn bouwbedrijf, zeven dagen op zeven. Dat moest zich wreken, denk ik soms.' Vandaag laat hij het fysieke werk aan anderen over, want hij is nog snel moe. Hij en Debbie staan nu anders in het leven. 'Werk is minder belangrijk geworden', zegt Debbie. 'Een etentje, een vakantie: als het kan, pikken we alles mee. We stellen niks meer uit.'